

Honza Hučín dělá spousty rozhovorů pro časopis Folk. A jak to tak bývá, pravidlo o kovářově kobyle se projevilo i tady. S Honzou se setkávám čas od času v rádiu, ale to je rozhovor 3x3 minuty a dost. Tak jsem si řekl, že jej jednou vyzpovídám důkladněji. Důvod k tomu je – jeho „acapella“ **Pětník** prožívá opět úspěšné období – vítězí na festivalech a vydává desku. A tím jsem i začal.

1) Pětník prožívá v současné době jakési znovuoživení – opět vítězí na festivalech..., jak to přišlo, to oživení?

Na správná místa zapadly správné osoby a správné hlasy. Já byl vždycky víc šoumen než výrazný zpěvák s precizní intonací, v basu se tak můžu vyřadit svobodněji. **Jana Perníková**, díky které skončila naše personální krize, je pohodářka, ale zároveň v muzice sobě ani nám jen tak něco neodpustí. No, a zbyli jsme jen čtyři, takže na každého je větší tlak – znáš bonmot, že lidi jsou jako víno, ne? To nejlepší prý vydávají pod tlakem.

2) Co prožíváš víc – to první období slávy nebo toto?

První období příjemně drbalo mou ješitnost, ale moc zasloužená sláva to nebyla. Krtci jsou slepí, a že se jeden dohrabal k nám, byla shoda mnoha šťastných okolností. Dneska jsem víc nad věcí, a jestli nám někdo dá dva body nebo deset už mě z rovnováhy nevyvede.

3) Užíváte si festivaly? Nebo byste raději zpět do malých klubů?

Myslím, že ideální je mísit obojí ve správném poměru. Občas se vykřičet do světa, zaujmout nové fanoušky a těm pak servírovat chuťovky v klubu. Nejtěžší je zpívat pro dvacet lidí, které velmi dobře znáš osobně, tam se nedá odfláknout ani nota. A když začínáš být skleslý, že na tebe chodí málo lidí, zase si dát pár minut slávy na velké scéně. Ale to je jen krásná teorie, jsme rádi za každou šanci někde otevřít pusy.

4) Kde se ti letos líbilo nejvíc?

Jednoznačně v Telči. Dlouho jsme tam nezpívali, ale když jsem vstoupil na náměstí a viděl, že všechno – opravdu všechno! – jede naprosto stejně báječně jako před pěti nebo deseti lety, byl jsem naměkko. Nekecám. Nadšení na Kocouří scéně, plný zámek, krásné poetické místo pro nokturno, ani Medvěd se nezměnil, jenom kluci mu vyrostli.

5) Já, kdykoliv o Pětníku mluvím, neopomenou zmínit Pramínek a Medart – v čem se liší (kromě

toho, že Pětník nemá nástroje) a v čem jsou stejné (kromě tvojí osoby)?

Ještě před **Pramínkem** jsem měl období folkového písničkáření, pár vystoupení v legendární Polské, s Cimburou se znám už z těch dob. Pramínek jsem si vlastně založil pro sebe: ostatní mě poslouchali, hráli a zpívali mé texty, mé písničky, má aranžmá. Nenechal jsem si od nikoho poradit, považoval jsem nás tehdy naivně za jedinečné a skvělé.

MEDar

t byl zdánlivě jen přejmenovaný Pramínek, jako že si už nebudeme říkat tak infantilně; ale reálně to byla jiná doba, skončila má autokracie. Pětník vznikl s novými lidmi jako úplně nový projekt, ovšem na začátku byla poněkud pokornější myšlenka: „Tohle je úžasné, to by nás bavilo, kdoví, zda někdy budem aspoň ze čtvrtiny tak dobří.“

6) Jako acapellový soubor musíte klást důraz na hlasy – nejen výšku, ale i barvu a podobně daleko více, než u skupin, které mají nástroje. Jak se vybírá hlas? Je nějaký rozdíl od výběru nástroje (hráče na nástroj) pro kapelu?

Tím myslíš hledání nového člena, když někdo odejde, nebo samotné zakládání kapely? Ono je to ale podobné. Ať už na startu, nebo v průběhu, vždycky máš nějakou představu o tom, jak by to mělo znít – a pak jde o to, jestli najdeš někoho, kdo ji umí naplnit; anebo zda umíš svou představu přizpůsobit tomu, co je možné. Hlasy jsou podobně jako lidi – a na rozdíl od nástrojů – jedinečné, hledání spoluzpěváka do malé sestavy je pak podobně složité jako hledání životního partnera.

7) Ptám se i proto, že na některých pěveckých postech probíhaly v Pětníku změny, které nakonec vedly i k tomu, že není v Pětníku pět členů...

Aha. Tak to je ten případ, kdy nestačí jen mít rozsah, zpívat čistě a v rytmu, ale potřebuješ, aby člověk uměl zaujmout posluchačstvo, aby přitom z vícehlasu netrčel a aby se s ním dalo dlouho lidsky vydržet. Někdy je dost těžké splnit to všechno najednou. Sám mám kliku, že kapelníka je těžké vyhodit. Ale vracím se k tomu, co jsem řekl na začátku: že si správní lidi snad konečně sedli na správná místa. Akorát to trvalo možná dlouho.

8) Nastalo teď, po hledání a usazování, období stability?

Víc než dva roky beze změn Pětníku nebyly dopřány zatím nikdy, takže se trochu dalo čekat, že se zase něco přihodí. Tentokrát se přihodilo Jakobovi, že dostal nabídku na práci v zahraničí a kolotoč konkursů se rozjel znovu. To je život. Doufáme, že se po dvou letech vrátí, protože sestava, která nahrávala desku, je podle mě nejšťastnější souhvězdí v naší historii.

9) Pětník má čerstvou desku. Představ ji trochu.

Po vzoru naší guruovské kapely **Dobry večer quintet** jsme chtěli vydat desku k deseti letům, jenže v den výročí teprve začaly přípravné diskuse. Přesně rok pak trvalo od nahrání první noty v Samsonově Jumbu k domíchání ve studiu Chevaliere s Vaškem Neckářem mladším. Tak jsme si řekli, že na rozdíl od ostatních, ji vydáme k jedenácti letům činnosti, proto je na obalu vedle oficiálního názvu

Pětník 2011 ta

jedenáctka. Mezi patnácti písničkami lehce převažují naše úpravy hitů proslavených jinými interprety – YoYo Bandem, Jardou Matějů, duem V+W. Troufli jsme si i na milionkrát provařeného Wayfaring Strangera, protože mám na něj z předpětníkových dob český text a nestandardní aranžmá. Ale desku otevírá má vlastní píseň

Na svatého Řehoře

Napsal uživatel Miloš Keller
Středa, 14 Zář 2011 22:35

, tak se nechlubíme jen cizím peřím.

10) *Na to, jak jsi aktivní při vedení souboru a při aranžování písní, jsi relativně málo aktivní při skládání písní – na desce jsou jen dvě...*

No jo. Autorský prach jsem si asi vystřílel s Pramínkem a navíc převzaté hity jsou velká konkurence. Takže prošly jen některé, snad ty nejlepší.

Původně měly být tři, ale Třikrát sedm ještě na svůj čas čeká. Snad se dočká třetí desky a my s ním. Jestli ještě někdy něco nového napíšu, to netuším, rodinu se mi z útesu shazovat nechce a výkřiky „tatííí“ kreativitu trochu narušují.

11) *Je nějaký žánr, do kterého by se Pětník ještě chtěl pustit nebo naopak, je něco, na co byste si netroufli? Co třeba nějaká metalová věc a její úprava? :-)*

No, když se dá zahrát *Nothing Else Matters* na čtyři violoncella, nemůže to být problém, že? Ono jde jen o to vystihnout podstatu písně, najít, co je pro ni charakteristické: rytmická figura, melodický motiv, souzvuk. Často na to člověk přijde tím, že si písničku zpívá bez nástroje. Nám se příliš nechce do přebírání cizojazyčných hitů, důvodů je víc. A taky by nás asi nebavilo zpívat sborové věci ani instrumentální klasiku ve stylu Linha Singers, jednak bychom to tak dobře neuměli, jednak je to zcela netvůrčí.

12) *Nelákala by tě autorská acapellová deska?*

Jasně, že lákala. Já sám ji ale těžko dám dohromady. Leda nazpívat písničky někoho, kdo je sám ještě nenahrál. **Jan Matěj Rak** nám tuhle myšlenku nedávno pokazil, tak zbývá už jen **Jeroným Lešner**

. Pokud nám ale už odpustil naše pojetí jeho

Dvou pravd

– zatím nám neřekl, kolik lahví medoviny nebo balíčků čaje to spraví.

13) *Jak vnímáš srovnání s jinými acapellovými soubory? Srovnáváš, posloucháš kolegy/konkurenty?*

Ze začátku jsem poslouchal dost, kromě již zmíněného DVQ třeba Voxtet, Real Group, Voice Male, častá reakce byla: „To bychom chtěli taky umět, ale jak na to?“ Myslím, že nějakých sedm, osm let jsme vydělávali na tom, že acapellových souborů nejen ve folku působilo málo, objektivně jsme nebyli žádný zázrak. Naštěstí k tomu, abys bavil lidi, nemusíš být technicky nejlepší na světě, stačí, když umíš využít své schopnosti naplno. Dneska, zejména díky druhé desce, věřím, že zníme příjemně a zajímavě, konkurenci respektujeme a leckdy obdivujeme, ale jdeme svou cestou. Sám teď poslouchám nejraději ticho.

Napsal uživatel Miloš Keller
Středa, 14 Zář 2011 22:35

14) Pětník je koníček. Početná rodina musí být koníček taky. Práce je ti koníčkem jistě také. Jak to stíháš, tolik koníčků?

Práce z toho byla koníčkem nejméně, i to je důvod, proč ji teď měním. Stíhám s obtížemi, někdy spíš nestíhám, ale výhoda je, že ve všem jsem už nějak zajatý. Občas ze svého balónu vyhodím nějakou zátěž, abych doletěl dál. Pořád je co vyhazovat v případě potřeby, na Pětník snad hned tak nedojde.

15) Myslíš, že by Pětník mohl být posílen z rodinných zdrojů? Zpívají děti?

Nijak zázračně, ale asi jsem i rád, že nebudu mít pokušení skrze děti naplňovat své neukojené ambice. Karolínčiným životním cílem je začít chodit v deseti letech do jezdeckého kroužku, ovšem bude muset ještě dva a půl roku snášet podřadné aktivity jako výtvarku nebo balet, organizovaná muzika se zatím nevešla. Stejně je ale důležitější, co chtějí děti spontánně, pak mi bývá líto, když mě chtějí zapojit do nějaké své zábavy a já se z toho snažím vyvléct, protože zrovna nemám náladu nebo trpělivost.

16) V každém rozhovoru musí dojít na plány do budoucna...

Asi jsou především velmi přízemní a krátkodobé. Abych se na zítřek dobře vyspal, abych já i moji blízcí zažili i zítra nějakou radost, aby měl i zítra pocit, že můj život má nějaký smysl. Bylo by hezké mít za rok dvacet nových písniček, čtyřicet koncertů, za dva roky přivítat navrátilce Jakuba ze zahraničního angažmá, do pěti let třetí desku. Ovšem k tomu se člověk prokousává den za dnem a někdy hodinu za hodinou, na výsledku je pak patrné, jestli ty dny a hodiny byly šťastné.

Tak nezbyvá než popřát, aby se plány plnily. A pustit si nejnovější desku Pětníku.